

Тѣ безгрижно си пиеха нѣщо въ копанката си всрѣдъ двора и ето върху имъ смѣло тича едно чудовище съ разперени крилѣ. Прѣди малко чичо Марко бѣ си купилъ отъ пазаря единъ пуякъ и бѣ го пустналъ изъ двора.

Пуякътъ обича да се гордѣе. Той разпери своята красива опашка, настрѣхна и другата си перушина и тѣй се запжти къмъ изплашенитѣ кучета, които до сега не бѣха виждали пуякъ . . .

Но страхътъ на кучетата трая само една минута. Природата е дала на пуяка пера и го е научила да ги разперя, за да изглежда по-голѣмъ и по-страшенъ и накарва да бѣгатъ отъ него другигитѣ животни, ала тя не е забравила и кучетата. Тѣ иматъ такива оржжия за защита, които птицитѣ хичъ нѣматъ . . . — остри зѣби.

Само отъ едно показване на зѣбитѣ, юнакъ пую сви перошина и удари на бѣгъ . . .

Кучетата го подгониха. Тѣ щѣха да го разкъсатъ, но пуякътъ си послужи съ друго едно оржжие, което го иматъ само птицитѣ... -- съ крилѣтъ... Той хвъркна върху клонитѣ на блиската ябълка и тѣй се спаси . . .